

OSUDOVÝ SAMUM

První řádky příběhu jsou vždy nejtěžší. Vzpomínky a poznání získané během mé cesty se jedna přes druhou derou obsadit zažloutlý list papíru ve snaze být tou první, která tě, milý čtenáři, uvede do tohoto dobrodružství. Každá chce být tou, která první strhne tvé oči a podnítí mysl, aby ses skrze řádky vydal v mých stopách na nebezpečnou pouť.

A kdo že jsem? To je zdánlivě lehká otázka s těžkou odpovědí. V době, kdy tvé oči běží větami mého příběhu, jsem s jistotou obrácený v prach. Na počátku příběhu však stál mladý student lékařství, který učení moc nedal, potulný hráč na loutnu; mladý muž, často hrdý, až pyšný a také trochu domýšlivý, jenž si myslel, že obstojí před každou výzvou. Stál jsem hrdě čelem nespočtu hloupých výzev a maličerných sázek, jež se na svět rodí z opilecké umíněnosti. A i když by to dřív má přebujelá pýcha nesla špatně, vždy z nich bylo možné couvnout a případné neúspěchy neskončily hůře než probuzením na dlažbě v některé ze zapadlých uliček města a s nutností na pár týdnů změnit oblíbenou tavernu. Poprvé vystaven skutečnému nebezpečí jsem velmi rychle zjistil, že vítr vždy nevane dle přání plachetnice. Osudový samum se opřel do mé lodice se širokým dnem a odvanul mě přes poušť z pohodlí civilizovaného Kirmbeyazí – Červenobílého města do divočiny dalekého severu.

Bohužel jedna z těch sázek nebyla tak nevinná, jak se zprvu zdálo. Měla dalekosáhlejší dopad, než jen tváří na pískovcovou dlažbu. Z veselého a dobrého společníka, vítaného na každé slavnosti, jsem se stal vyvrhelem, utečencem a později dokonce jedním z mnoha nuzných otroků bez budoucnosti. Setrvat v okovech do konce mých dní našťastí nebylo mým osudem. Přes všechny útrapy má cesta pokračovala a já se stal svědkem neuvěřitelných událostí. Jen mé oči, co je viděly, a mé ruce, co teď drží brk, o nich mohou vyprávět.

Spatřil jsem bytosti, které nebyly dosud popsány v žádné knize. Stavbou svého těla se podobaly lidem, přec lidmi tak úplně nebyly. V obecném jazyce se nazývaly skřeti. Samo toto slovo chutná po strachu kořeněném pohrdáním a odporem. Chápal jsem, proč tomu tak u lidí severu je. Také mně se zdálo být křiví, divocí, brutální a primitivní, když jsem nějaký čas musel strávit v jejich zajetí. Avšak každá mince má dvě strany. Díky souhře náhod jsem se stal ze zajatce jejich hostem a kniha života těchto bytostí se mi zcela otevřela. Postupně jsem poznával jejich pestrou kulturu, zvyky a tradice. Poslouchal jsem příběhy a písně, jedl jejich pokrmy a spal s nimi v obydlích. Putoval jsem s nimi divočinou a vyrážel na lov. Časem jsem pochopil, že to, co se zdá na první pohled primitivní, odporné a nebezpečné, může být jen nepochopeno ve své snaze vydobýt si vlastní místo ve světě.

Toto a mnohé další bych chtěl vyprávět já Bajúk ile Agaj zvaný též Migatar Ânud-ghâra, léčitel z Jihu. Ten, kterého nedobrovolná cesta vedla k mnohému novému poznání.

